VECKOBLADET

Utkommer fredagar 1991 17:e årg. Lösnummer 2 kr **2**

Fredag 18 januari

På Stortorget

– Nej, jag demonstrerar inte för balterna, sa vännen F. Jag klarar inte av att se alla borgarna. Det är för många damer i päls.

Han är lyckligtvis ovanlig. Stortorget var alldeles fullt i måndags. Gymnasieskolornas elever hade fått förlängd lunchrast och svärmade runt de täta leden av pälsar och lodenrockar. Kanske lärde sej några av de unga att ifrågasätta åttitalstesen, att politiker enbart är att skratta åt och förakta. Men högtalarljudet räckte inte långt och man hörde bara lösryckta fraser: "de små staternas rätt ... Sveriges särskilda ansvar ... dör som en stormvind i öcknen bort".

Det var den andra stortorgsdemonstrationen för Litauen på mindre än ett dygn. Och det var mindre än sex timmar till nästa. Inte lika många deltagare men perfekt ljudanläggning och stämningsfullt med alla facklorna. Den socialdemokratiska kulturpolitikern som höll i mötet förmådde inte uttala namnet på den röda blåsorkester som hade snabbrepeterat i Litauens nationalsång men det gjorde inget.

För tredje gången radade representanterna för de sex fullmäktigepartierna upp sej. Det märkliga är att så många anföranden var så hörvärda trots att antalet användbara fraser och tankegångar är begränsat i ett sådant sammanhang. Men engagemanget skärper formuleringsförmågan.

Två av talen återges härintill.

Gr

Rolf L Nilson(v):

– För tidigt att sörja friheten

Det är omöjligt att kortfattat och i ord ge uttryck för alla känslor som väller upp inom mig efter de senaste morden i övergreppen i Vilnius i vårt grannland Litauen.

Den dominerande känslan hos många verkade igår vara sorg och förtvivlan. De baltiska fanorna var florbehängda.

Jag förstår de känslorna och de mördade, offren, ska givetvis sörjas. Men jag kan inte för min del acceptera att vi redan nu sörjer friheten, som om den var förlorad.

De baltiska folkens kamp för frihet kan inte krossas av stridsvagnar och maskingevärskulor. Den kan fördröjas, priset för friheten kan öka, men den kommer att vara framgångsrik!

Det är vreden, som är min starkaste känsla. Den fanns där igår och den är starkare idag.

Det är en vrede, som jag riktar mot mig själv för att jag ännu en gång har varit för godtrogen, för optimistisk och ännu en gång blivit lurad. Historien borde ha lärt oss – särskilt oss på den politiska vänsterkanten – att förvänta oss det värsta av Sovjetimperiet, i stället för att hoppas på det bästa.

Men vreden måste givetvis främstriktas mot sovjetmakten och mot president Gorbatjov. Han kan inte smita från ansvaret för övergreppen i Vilnius eller från ansvaret för det militära hotet mot Estland och Lettland.

Det är patetiskt när man hör att mördarna i Högsta Sovjet inleder dagens sammanträde med en tyst minut för offren.

Det måste göras fullständigt klart att det svenska folket fördömer och föraktar övergreppen mot de baltiska folken.

Vi måste ge upp alla illusioner om Gorbatjov och bedöma honom efter hans gärningar.

Våldet måste upphöra.

Konflikten i Baltikum är en internationell angelägenhet och inget internt sovjetiskt problem.

De baltiska staterna måste få sin frihet även om det leder till Sovjetunionens upplösning.

Vi vill inte ha något att göra med Quislingar.

Peter Björling (mp):

Baltikum borde tas upp i FN

Situationen i världen är mycket allvarlig. Ridån tycks på väg ned i Estland och Litauen. Vi påminns om Budapest 1956 och Prag 1968. Och ändå - när vi tänker efter inser vi att östereuropa inte är detsamma som förr, inte ens SSSR. Nu har det fantastiska inträffat att balterna och ryssarna från rådsrepubliken, Jeltsins ryssar, folket i unionens kärna, står på samma sida, både mot centralmakten och mot en förstenad ideologi.

Både folken i Baltikum, Ryssland och de andra republiken har fått vittring på frihet och mångfald och kommer inte att släppa taget. Både balter, ryssar och andra behöver vårt stöd - diplomatiskt, humanitärt, ekonomiskt.

Låt oss vända vår protest och avsky mot de makter som skramlar med vapen för att gagna sina intressen: såväl sovjetmakten, Irak och USA.

I ingendera fallen kan någon förnuftig människa acceptera annat än fredliga lösningar!

Den 14 mars förra året var det utrikesdebatt i riksdagen. Vårt parti

forts på sid 2

Gramsci tisdag

Program för Gramscidagen 22.1

Sociologiska institutionen, sal 3 (reserv stadsbibliotekets hörsal)

9.15–10 *Ingvar Johansson*
"Postmodernismen och Gramscis kollektive intellektuelle"
10–11 Presentationer av forskare i Lund som tillämpar Gramsci
Marion Leffler
"Arbetare, bildning och hegemonisk kultur"
Anders Neergaard
"Några hegemonitankar om den nicaraguanska revolutionen"
José F Pacheco
"Kulturella initiativ i det civila samhället"
11–12.30 *Bob Jessop*
"The integral economy and the integral state. Developing Gramsci's state theories"
Lunch 12.30–13.30

13–15 *Alex Demirovic*
"Democratization process and civil society"

15.15–17 Paneldebatt om Gramscis aktualitet med Alex Demirovic, Bob Jessop och Ingvar Johansson: "The relevance of Gramsci in a new Europe: Can Marxist thinkers survive the death of communism? "Debattledare Boel Berner

Kvällsprogram, Stadsbiblioteket
18 Film "Gramsci: Everything that Concerns People" (1987), M Alexander, D Eadie & T Nairn (studiecirkelrum)
19 *Anders Ehnmark*
"Gramsci – en politisk tänkare för vår tid?"
19.15 Röda Kapellet spelar musik av Nino Rota
20.30 Luigi Pirandellos monolog "Mannen med blomman i sin mun" (1923) med Anders Granström och i regi av Maria Sundqvist
21 Sardisk supé, italiensk taffelmusik av Röda Kapellet

VÄNSTERPARTIET LUND ANSER

Världen och vi

Inledningen av det nya året har kommit att präglas av starka internationella spänningar och därmed en stor oro hos alla som värnar om freden. Efter en tids uppladdning slog den sovjetiska militären brutalt till i Litauen och Gorbatjov föreföll att med våldsamma medel vara på väg att inrätta presidentstyre.

I Persiska viken har tidsfristen för ett irakiskt tillbakadragande från Kuwait gått ut samma dag som VB pressläggs. Den amerikanska kongressen har nu också givit presidenten fullmakt att ge order till de militära styrkorna i Saudiarabien att gå till angrepp mot Irak.

FN:s säkerhetsråd har i en resolution sanktionerat att militära medel får komma till användning i Kuwaitkonflikten. Detta innebär ett mer än uppseendeväckande avsteg från FN:s roll som fredsbevarande organisation. Om kriget bryter ut i Persiska viken kan man inte undgå det tragiska förmodandet att detta kan bli inledningen till världssamfundets upplösning.

Med söndagens sovjetiska illdåd i Litauen tycks Gorbatjov fullfölja en väl inarbetad tradition i Sovjet. 1956 passade Chrustjov på att kväsa frihetssträvandena i Ungern just som Suezkrisen inleddes, 1968 krossades den demokratiska utvecklingen i Tjeckoslovakien och i december 1981 upprättades militärdiktaturen i Polen.

Den 10 december fick Gorbatjov Nobels fredspris och en månad senare vänder han sin krigsapparat mot försvarslösa människor i Vilnius, som med fredliga och demokratiska medel eftersträvar sitt lands suveränitet. Gorbatjov har försökt slingra sig undan ansvaret för våldet i Vilnius, men självfallet har han, som nyligen fick sina maktbefogenheter ordentligt utvidgade, det yttersta ansvaret för övergreppen.

Trots allt må vi hoppas att den starka internationella opinionen mot Sovjets agerande kan förmå Gorbatjov att avstå från ytterligare militära våldsaktioner mot försvarslösa i Baltikum eller annorstädes i imperiet där invånarna ställer demokratiska krav på autonomi. Vi måste försöka återbörda tron på en förnuftig en fredlig världsutveckling. Därför måste måndagsmötena i Lund fortsätta och därför måste Irakkrisen få en fredlig lösning.

Vänsterpartiet i Lund
Styrelsen

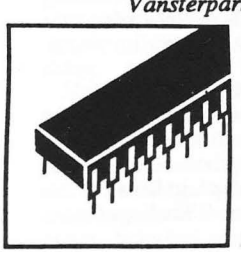

Barsebäck kvar

Den centrala energiöverenskommelsen innebär att Olof Johansson sålde sej för en etanolhaltig grynvälling. Barsebäcksverket blir kvar tills vidare.

– Jag tror visserligen att kärnkraftverken skrotar sej själva, dvs att det uppvisas sådana tekniska brister att de måste stängas, säger Karin Svensson Smith som nu är ordförande i vänsterpartiets centrala miljö- och energipolitiska utskott. *Om* man nu inte ger dem en teknisk helrenovering. Men redan står det alldeles klart att vi åter tvingas tala om ett socialdemokratiskt svek på detta område.

Det nya året

1990 har varit ett omtumlande år. Ett år av självrannsakan och förbittrad tystnad. Händelser och omkastningar utanför vårt land och ändrade politiska och ideologiska positioner inomlandet har tvingat oss till nytänkande. Men den politiska förändringsprocessen går trögt. Det är t ex uppenbart att förnyelsearbetet inom vänsterpartiet haltar. Stora grupper inom partiet var inte mogna för en uppgörelse med kommunismen. Även om vi vet att den kommunistiska modellen är urartad, har vi ju på ett känslomässigt plan inte accepterat detta. I var je vänsterpartist lever en liten bolsjevik. Det kan krävas åtskilliga blodbad som nu senast i Vilnius innan vi ärligt och uppriktigt kan avskriva kommunismen i dess leninistiska form.

Händelserna i Baltikum är ett blödande sår i oss själva. Det bästa sättet att komma ur sorgen är som alltid aktiv solidaritet.

På hemmaplan har de politiska motgångarna och det debattmässiga underläget varit lika förlamande. Man väntar på nya vindar, nya tankar och en ny politik och glömmer att det är "man" som måste få vinden att vända. Det är lätt att falla tillbaka i nostalgi. Alltför många tänker bakåt i stället för framåt. Det finns för många tabun och heliga kor för att vi ska kunna tänka fritt. Inom såväl socialdemokratin som vänsterpartiet finns en panisk rädsla för nya tag, nya lösningar och nya metoder. Vi vill inte acceptera att det mogna välfärdssamhället står inför en rad problem av ny karaktär, som kräver nya politiska grepp. Vi försöker slå ifrån oss en trist verklighet genom att ständigt tala om förräderi och ideologiskt förfall. Vi försöker gömma oss.

En hel del illusioner har visserligen förlorats på vägen, men bolsjeviken lever. Han gör allt för att förlama det ideologiska sorgearbetet och det konstruktiva politiska tänkandet. Skulle han segra är vänsterpartiet förlorat.

Debatten går som alltid vidare i VB-spalterna.

Jonas Olofsson

Nu mäts radonet

Stora bostadsområden i Lunds kommun ligger inom högriskområde för radonstrålning. 1988 interpellerade Bodil Hansson (vpk) i kommufullmäktige om att de boende inom sådana områden skulle erbjudas kostnadsfri kontroll av inomhusluften. Nu har miljö & hälsoskyddsförvaltningen gått ut med ett sådant erbjudande.

Tråkigt blott att de berörda bara fick ett par dagar på sej att svara. Kommer man försent får man betala undersökningen själv.

Birgitta Fernstedt

Åtskilliga av Birgitta Fernstedts vänner har velat ge uttryck för sin saknad. Det blir en minnesstund men datum är inte fastställt. Vänsterpartiets expedition kan ge besked när sådant finns.

Obduktionen visade att Birgitta dog av bukhinneinflammation, alltså akut sjukdom, inom synhåll för lasarettsblocket. Kanske gjorde hennes rädsla för vårdapparaten att hon dröjde med att slå larm tills det var för sent.

Gunnar Sandin

Peter Larsson (nuförtiden s) har svårt för vissa ord men har fört en uthållig kamp för balternas sak, vilket vi bör vara honom tacksamma för. Göte Bergström tecknade på Stortorget i måndags.

forts från sid 1 Baltikum borde..

krävde då att Sverige skulle formellt erkänna Litauen som en suverän stat.

Regeringen slog in på en försiktig linje, s k tyst diplomati, eller läppar nas bekännelse, en linje som inte har lett nånvart. Nu är det dags för Sverige att ompröva sitt ställningstagande

Regeringen måste:

Ompröva sina förbindelser med den sovjetiska centralmakten.

Omedelbart erkänna Litauens, Estlands och Lettlands suveränitet så snart de begär det.

Det som sker i Litauen är en ockupation av en suverän stat. Alltså betrakta de sovjetiska truppernas framfart i Estland, Lettland och Litauen som en internationell konflikt och omedelbart ta upp den i FN, fredens organ i världen!

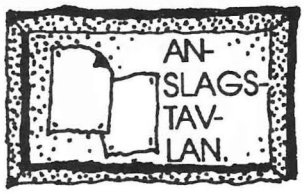

Annonser
Ledig kontorslokal i centrala Lund. Zenit tel 13 37 66 el. 15 08 70

Liggvagn
En bättre och en sämre barnvagn bortskänkes tel 12 35 01.

Lägenhetsbyte
7-rumslägenhet vid Lundagård bytes till hösten mot mindre (ex 3 rummare), centralt belägen bostad. Tel 15 58 82 (Kitten & Finn)

Om ni missade reklamtexten om (den av VB sponsrade) Gramscidagen på första sidan så bör ni alltså gå tillbaka i texten. Vi ses väl på tisdag?

Ögonblicksstämning från Kyrkogatan

(tisdagen den 15 januari)

Som för att visa, bortom allt tvivel
att hela Sverige och också Lund
står bakom USA i Gulfen
har kriget börjat nere i centrum
Avhuggna almstumpar
sträcks mot skyn i en tystnadens smärta

Kriget har inletts enligt planen
ingen kostnad är stor nog
när makten måste visa
vem som är starkast

När inga almar mer finns kvar
då vet de vem som är starkast
Makten förhandlar inte

Br

30 år i Lund:

Var finns gatans politik?

Med tanke på att universitet finns i staden borde den kommunala politiken vara kreativare, skrev jag förra veckan apropå jubileumsboken Lund under expansion. Boken är så innehållsrik och intressant att den förtjänar fler kommentarer.

Först en rättelse som en vaken läsare (fp) ringde in. I vårt skadeglada felfinnande kallade jag Aleksander Radler (m) professor i juridik. Det är fel, han är teolog.

Miljöpartiet missas

Men som aktiv lundapolitiker i nästan tretti år måste jag hejda mej inför min egen formulering. Nog har politiken i Lund sådan jag minns den varit kreativ, innovativ och nyskapande på ett sätt som kanske t o m ställer det omskrutna Ideon i skuggan. Tänk bara hur demonstrationerna utvecklades alltifrån de lite tafatta första Vietnamdemonstrationerna 1965. Vänstern gick förstås före men snart började även socialdemokraternas förstamajtåg blomma av idéer och även för borgerliga grupper blev det rutin att ordna protesttåg. Tekniskt och organisatoriskt fanns det säkert en påverkan från studenternas karnevalståg.

En lokal centeraffisch i valrörelsen 1973 gav impuls till en omfattande lokalpolitisk affischtillverkning med den billiga om än arbetskrävande silkscreentekniken. Den artistiska och kvantitativa höjdpunkten kom säkerligen med Linje 3s kampanj inför kärnkraftsomröstningen. Det var förresten kärnkraften som blev starten till miljöpartiet – vars vagga ju stod i Lund. Det är ett inte oviktigt förhållande som bokens författare missar.

(Omständligt)

Felet är väl att författarna missar den dimension som gatans politik (och kultur) utgör. Trots sin vidsynthet har Sverker Oredsson svårt att lyfta blicken över kommunalpolitiken i snäv mening. Agne Gustafsson som professionell statsvetare borde principiellt sett ha större förutsättningar att skaffa sej ett helhetsperspektiv på politiken. Men i stället nöjer han sej med att (omständligt) skriva om kommunsammanläggningen, något som Oredsson redan har gett en bra fast mer knapphändig skildring av, i boken *Kring Lund*.

Den gatupolitik som de etablerade författarna verkligen noterar och skildrar (och stundom förfasar sej över) är alltså studentoroligheterna kring 1968. Det är inte lätt att krypa ur sitt eget skinn, men redaktörerna kunde ju ha plockat in en gatupolitiker bland bidragsgivarna.

Kanske hade boken blivit alltför tjock då. Men man kunde nog ha skurit i avsnittet om de religiösa samfunden (med tanke på ämnets begränsade vikt i denna sekulariserade stad) eller tagit bort en del upprepade resonemang i Harry Petterssons artikel om landstinget. Fast det mesta bör ju vara kvar. I motsats till kyrkan är landstinget en verkligt tung institution i Lund. Det är förresten intressant att detta landsting så länge hade sin huvudstad utanför det egna området, dvs i Malmö. Undrar om administrationen blir kvar i Lund efter den ofrånkomliga sammanläggningen.

Bristande jämförelser

Alla bokens författare är alltså vetenskapsmän, somliga mycket bemärkta. Lite märkligt är det då att så få anstränger sej att lägga ett jämförande perspektiv, dvs sätta Lund i relation till jämförbara objekt i omvärlden. De goda undantagen är Erik Dahmén och Torsten Hägerstrand.

Därmed är jag inne på de geografiska bidragen. Men samtidigt märker jag att detta inte går att utveckla i detta nummer. Så det får bli en slutomgång.

Gunnar Sandin

Hulterström: Ingen spårvagn i Lund

Någon sorts uppgörelse har träffats om den framtida trafiken i sydvästra Skåne. Någon sorts, för det s k Hulterströmavtalet med landstinget och länets kommunförbund är mycket vagt, t ex jämfört med det motsvarande i Göteborg.

Trots att mycket har skjutits på framtiden och hänförts till de fromma förhoppningarnas område, dvs att staten ska hosta upp med mer pengar i framtiden, med hänvisning till Öresundsbron eller något annat, torde en sak stå klar: det blir inga spårvägssatsningar. Till sådant finns det nämligen inga pengar kvar sen järnvägarna (bra) och E66 (dåligt) fått sitt. Det fanns trots allt bara en miljard i friska pengar att använda, eftersom privatkapitalet inte satsade något för sin del.

Därmed blir det heller ingen spårväg för Lunds del, och följaktligen ingen Hardebergastad. Åt detta gläder sej många. Men frågan är vad det blir i stället (utom nya pågatåg) för kollektivtrafiken. Det lutar åt ett antal kollektivtrafikfiler för bussar, och det är inte ens säkert att någon av dem hamnar i Lund.

Gr

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. 046-138213 Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg: Monica Bondeson. Sättning och layout VB–red. på Tidskriftsverkstan Fabriksg. 5. Tel. 115159 onsd. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med ek. stöd av Vänsterpartiet Red. ansv.för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet, (se ovan).

NY ADRESS.....

.....

POSTTIDNING

Kan J C Decaux rädda kollektivtrafiken?

Min värderade kollega i gatu- och trafiknämnden Peter Björling (mp) frågar mig i VB 1/91 var jag var när nämnden tog beslut om avtalet med firma J C Decaux om reklamfinaniserade regnskydd vid stadsbussarnas hållplatser. Det sanningsenliga svaret är, att jag vid tillfället i fråga befann mig i Helsingfors i tjänsteärende.

Med detta vill jag dock inte undandra mig mitt ansvar för beslutet. Jag har trott, och tror alltfort, att det var ett för Lund lyckligt beslut som då fattades.

Visst förstår jag den olust som Peter känner inför den växande reklamen, en resursödande verksamhet som kan få en att undra om kapitalismen verkligen är så effektiv som den allmänt uppfattas. Men jag kan heller inte bortse från att, med Göran Therborns utmärkta formulering, "denna världen och endast denna är den verkliga världen." Till den "verkliga världen" hör, vad vi än må tycka, reklamen. Vi kan i varje fall inte på kort sikt välja mellan ett reklamtätt och ett reklamfritt samhälle. Vi har ju redan t ex Wennergren-Williams reklampelare, och ,mig veterligt har varken miljöpartiet eller någon annan föreslagit, att de ska monteras ner.

Däremot kan vi fråga oss om den oundvikliga reklamen skulle kunna användas till något nyttigt och konstruktivt. I det här fallet tror jag faktiskt att detta är möjligt.

Kollektivtrafiken står inför en allvarlig kris, som i värsta fall kan utmynna i det totala bilsamhället. En schizofren statlig skatte- och taxepolitik har medfört drastiska biljettprishöjningar, som hotar att leda till passagerarförluster av stora mått. Konkurrensen mellan kollektivtrafik och privatbilism snedvrids till den förras nackdel. Vi riskerar att hamna i en nedåtgående spiral med allvarliga konsekvenser för den redan hårt belastade miljön bl a här i Sydvästskåne.

Vad finns då att göra? Dessbättre förhåller det sig så, att priset inte är kollektivtrafikens enda eller ens verksammaste konkurrensmedel. Lika viktiga är tillgänglighet, snabbhet, regelbundenhet och, inte minst, bekvämlighet. Inte bara resan utan också väntetiden vid hållplatsen måste vara bekväm. Att bli nerregnad, översnöad eller sönderblåst medan man väntar på bussen kan nog göra även den ekologiske idealisten till en förhärdad bilpendlare.

Regnskydd kan alltså vara ett bra konkurrensmedel, särskilt upplysta sådana, som dessutom i vissa fall är försedda med toaletter. Avtalet med Decaux ger kommunen inte mindre än 70 väderskydd, 35 stadsinformationstavlor, 7 stadspelare och 2 helautomatiska toaletter, av vilka kommunen har rätt att kräva att en skall vara handikappvänlig. Företaget har förbundit sig att rengöra samtliga anläggningar från obehörig affischering, klotter och annan nedsmutsning. Som motprestation tillåter kommunen företaget att sätta upp reklamaffischer på en sida av varje stadsinformationstavla och två av tre sidor på varje stadspelare. Övrigt utrymme för kommunen själv disponera efter gottfinnande för kommunala meddelanden etc.

Visst kan man säga att detta är ett lyft för kollektivtrafiken. Men skulle vi inte ha kunnat sätta upp likadana väderskydd på skattebetalarnas bekostnad utan att smutsa våra händer med den orättrådige Mammoms goda? Jovisst, i en annan och mycket bättre värld än den här. Men där är vi inte ännu.

Lars-Arne Norborg

Ny teori om Ny Dag dog av undernäring?

Debatten om huruvida Ny Dag självdog, dog av vanvård eller rent av mördades fortsätter. Jag är inte säker på vilken den slutgiltiga dödsorsaken var men att tidningen under sina sista år levde i misär, ensam och övergiven som den var, tror jag mej ha förstått.

Det finns i partiet en kluven inställning till begreppet "solidaritet". Det är t ex fint att visa solidaritet med förtryckta medan däremot solidaritet gentemot det egna partiet är något mycket skumt. Vi har varit så angelägna att ta avstånd från allt som blivit fel i vänsterns historia och visa oss som fritt och självständigt tänkande individer att det nästan blivit fult att vara solidarisk med partiet.

När jag under några år var Ny Dag-ansvarig och ofta diskuterade tidningen med medlemmar och sympatisörer, mötte jag ibland ganska märkliga utslag av denna självständighetsiver: "Ny Dag? Du läser väl inte den skittidningen? Jag har inte läst den på flera år!" fick jag en gång höra. Citatet talar väl för sej själv och den inställningen till tidningen var inte helt ovanlig.

De flesta var dock överens om att partiet måste ha en tidning men att den absolut inte skulle se ut som Ny Dag. Längre än så sträckte sej inte enigheten. "Tidningen måste ha sportsidor och radio/TV-program om den ska kunna konkurrera. Nej, ingen sport men fler kulturartiklar och serier för att attrahera ungdomarna. Vi ska väl ha arbetsplatsreportage i en arbetartidning! Jag är utled på alla trista arbetsplatsreportage. Vi måste tänka på vår pedagogiska uppgift och ha fler teoretiskt inriktade artiklar. Nej tack, pekpinnar har vi haft nog av. Vad som behövs är fler bidrag från vanligt folk så att läsarna lättare kan identifiera sej med tidningen. Tidningen ska göras av proffs och ha en snygg layout om den ska ha en chans. Det är väl inte den borgerliga slaskpressen vi ska ta efter? Varför ska partiet betala miljoner för en tidning som inte längre speglar partiets åsikter? För min del är jag inte ett dugg intresserad av att läsa en tidning som fungerar som partimegafon."

Det är ju ganska svårt, för att inte säga omöjligt, att göra en tidning som ens hjälpligt motsvarar alla dessa divergerande uppfattningar om tidningens innehåll och utseende. Speciellt svårt blir det i ett parti där många, för att markera sin självständighet och principfasthet, uppträder som egotrippade gnällspikar obenägna att kompromissa ens i smådetaljer.

Jag tror att Ny Dags hädanfärd i grunden inte orsakades vare sej av konspirationer eller dålig ekonomi utan av det faktum att vi inte kunde komma överens om vad slags tidning vi ville ha!

Om man därtill lägger svårigheten för en partitidning att konkurrera på en hård och övermättad marknad (hur många Ny Dag har inte hamnat i den där traven bredvid sängen som man aldrig kommer till botten i?) så inser väl de flesta att NY Dag var en omöjlighet.

Om de medlemmar, som nu ägnar sej åt att vara osams om det mesta (t ex Ny Dag eller *vem* som egentligen är *mest* osams), såg sej omkring ett slag skulle de kanske upptäcka att det finns en verklighet utanför partiet. SAP har lagt sej platt för SAF och en massa socialdemokrater känner sej svikna och förbannade och har inför valet förväntningar på att Vänsterpartiet ska försvara de arbetande folkets intressen (ursäkta 70-talsretoriken).

Dessa förväntningar är det vår förbannade plikt att försöka leva upp till och då måste de interna uppgörelserna stå tillbaka. Låt nu Ny Dag vila i frid!

Gunnar Belin

Kallstart

Såna här iskalla och samtidigt fuktiga morgnar är små högtidsstunder för Gustaf.

Han har ju permanent sovmorgon men ändå stiger han upp mycket tidigt. Han går ut och väljer en gata där många bilar står med nedisade rutor och väntar på sina arbetspendlande ägare. Sällan väntar han förgäves: det brukar alltid vara någon jäktad stackare som inte får igång sitt gamla skrälle. Gustaf kommer genast dit så snart han hör startmotorn hosta och blir stående med en intresserad min.

Nu dör batteriet nästan och pendlaren tittar desperat på klockan. Så får han syn på den reslige Gustaf, kommer ut och vädjar:

– Hördu, kan du hjälpa till att skjuta på lite så att jag kommer loss så är jag dej evigt tacksam!

– Tyvärr, svarar Gustaf allvarligt. Jag skulle vilja hjälpa dej men kan inte för mitt samvete. Jag är nämligen principiell bilmotståndare.

Numera använder Gustaf helst kvinnor och åldringar till offer. Det har nämligen visat sej att yngre män får såna krafter av ilskan att de orkar skjuta igång bilen alldeles själva.

Grr

HANNAS FLÄKT Sö 20.1 på Kapellsalen kl 16.30 gehör bl a palestinsk o sydafrikansk (ny) sång. 17.30 Birgit bl a Tango Magi o La Cumparsita. Obs öppet möte hos Essie on 30.1 kl 19.30.

RÖDA KAPELLET Sö 20.1 kl 18.45 rep på Kapellsalen italienska programmet. . Ti spelklara i cirkelrum kl 20.

VIF träning Lö på Lerbäcksskolan kl 15-17

KOMPOL-möte 21 jan kl 19.15 partilokalen. Hur ska kommunen spara 1992 – inledande diskussion om budgeten.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg och Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa nummer Gunnar Sandin, tel 135899.